

A FÉNY FELÉ

23 KÖLTŐ 70 VERSE ÉS 70 AKVARELL

ÖSSZEÁLLÍTOTTA MOLNÁR KATI

A fény felé

A FÉNY FELÉ

23 KÖLTŐ 70 VERSE ÉS 70 AKVARELL

A FESTMÉNYEK MOLNÁR KATI ALKOTÁSAI.
A VERSEKET MOLNÁR KATI VÁLOGATTA.

Kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2013

Előszó

„A fény felé”,
című könyvem 23 költő 70 versét, valamint illusztrációként ugyan-
annyi képet tartalmaz.

A versválogatás a csendről, Isten-keresésről, a megtalált hit örömről,
kínlódásról, reményről, vágyódásról, a természet szeretetéről, szere-
lemről és minden egyéb, valamennyinket érintő érzésről, benyomásról
szól. Ezek az érzések végigkísérnek életünk folyamán, de vannak kö-
zöttük olyanok, melyek főképp érettebb korban foglalkoztatnak, ekkor
ugyanis a szemlélődés játszik nagyobb szerepet életünkben.

Nemes Nagy Ágnes „Fák” című versében írja:

„Tanulni kell. A téli fákat.
Ahogyan talpig zúzmarások.
Mozdíthatatlan függönyök.”

vagy Tóth Árpád „Őszi kérdés” című versének első sorai:

„Jártál-e mostanában a csendes tarlón este,
Mikor csillaggal ékes a roppant, tiszta tér,
S nagy, lassú szekerek ballagnak haza, messze,
S róluk a szénailat meghalni visszatér?”

A múltat, a gyermekkort visszaidézőn Arany János így ír „A tölgyek alatt” című versében:

„A tölgyek alatt
Oly otthonos itten!
Évem leapadt:
Íme, gyermek lettem,
Mint mikor a tölgy
Sudarát megmásztam,
Hol seregély költ
S vígan madarásztam.”

A természet, a teremtet világ szépségébe feledkezve. Tompa Mihály így kiált fel „Harangszó című versében:

„S _ teremtet Isten! Földön-égen,
Léted kiáltá minden nékem!”

Legyen ez a két sor most az előszóba foglalt gondolataim befejezése.

Tartalmas időtöltést kívánok!

Molnár Kati

Tartalom

Ábrányi Emil

Crédo.....	12. oldal
Napfény a mezőn.....	50. oldal
Nincs halál.....	13. oldal

Ady Endre

Istenkereső lárma.....	30. oldal
Kis karácsonyi ének.....	31. oldal
Köszönöm, köszönöm, köszönöm.....	81. oldal

Arany János

A tölgyek alatt.....	32. oldal
----------------------	-----------

Babits Mihály

Alkonyi prológus.....	79. oldal
Ádáz kutyám.....	33. oldal
Esti megérkezés.....	29. oldal
Isten gyertyája.....	27. oldal
Itália.....	37. oldal
Őszinteség.....	20. oldal
Szimbólum a holdvilágról.....	28. oldal

Bajza József

Őszi dal.....	35. oldal
---------------	-----------

Benedek Elek

Szeresd a fát!.....	59. oldal
---------------------	-----------

Dsida Jenő

Gyöngék imája.....	75. oldal
Szeretnék.....	74. oldal

Eötvös Lóránd

Anyámnak.....	60. oldal
---------------	-----------

Gárdonyi Géza

Az utolsó álom.....	61. oldal
---------------------	-----------

Gyulai Pál

Falun.....	57. oldal
Májusban.....	72. oldal
Nem vagy te legszebb.....	70. oldal

József Attila

Az Isten itt állt a hátam mögött.....	21. oldal
Áldalak búval, vigalommal.....	42. oldal
Flóra.....	48. oldal
Keserű nekifoházkodás.....	44. oldal
Tavasza van! Gyönyörű!.....	71. oldal
Tél.....	24. oldal

Juhász Gyula

Az Iza partján.....	41. oldal
De profundis.....	76. oldal
Immortel.....	64. oldal
Sursum corda!.....	65. oldal
Tiszai csönd.....	56. oldal

Kafka Margit

A Te színed előtt.....	45. oldal
Fényben.....	47. oldal
Litánia.....	46. oldal

Kisfaludy Atala

Miért kételkednénk.....	23. oldal
-------------------------	-----------

Komjáthy Jenő

Anyámhoz.....	80. oldal
---------------	-----------

Kosztolányi Dezső

Boldog, szomorú dal.....	55. oldal
Jó hír.....	54. oldal
Mostan színes tintáról álmodom.....	78. oldal

Kölcsey Ferenc

A reményhez.....	39. oldal
------------------	-----------

Petőfi Sándor

A felhők.....	68. oldal
Én.....	53. oldal

Reményik Sándor

Benéz a havas.....	17. oldal
Csak egymáshoz.....	63. oldal
Emberentúli kék.....	77. oldal
Köszönt egy ember.....	16. oldal
Ne próbálj!.....	26. oldal

Reviczky Gyula

A réteken járok dalolva.....	58. oldal
Egyedül.....	67. oldal
Erdei dal.....	51. oldal
Jó lelkek.....	15. oldal
Miatyánk.....	66. oldal
Pünkösöd.....	52. oldal

Tompa Mihály

Harangszó.....	34. oldal
Nálad nélkül.....	73. oldal
Télben.....	40. oldal

Tóth Árpád

Be furcsát álmodtam.....	25. oldal
Csillag, ó, messzi szerelem!.....	18. oldal
Esti sugárkoszorú.....	49. oldal
Jól van ez így.....	22. oldal
Láng.....	19. oldal
Őszi kérdés.....	62. oldal
Szeretnék átölelni.....	14. oldal

Vajda János

A vaáli erdőben.....	38. oldal
Hajón.....	36. oldal
Húsz év múlva.....	43. oldal
Nyári dél.....	69. oldal

ÁBRÁNYI EMIL

Credo

Bár napról napra látom
Hogy mennyi szenvedés
Öl, rombol a világon
S a boldog mily kevés;
Bár győz a jóval szemben
Az aljas, a hamis,
S e véres küzdelemben
Tántorgok magam is:

Míg lesz e durva földön
Egy szép emberi tett:
A gyászt még fel nem öltöm
S ünneplem a hitet.
Amíg lesz könnyem, vérem,
Míg lelkemet tudom:
Mindig a jót remélem
S a rosszat siratom!

ÁBRÁNYI EMIL

Nincs halál...

Sejtem, tudom, hogy nincs halál!...
Amint lejár a földi élet,
A láthatatlan tűz: a lélek
Lobogva más csillagra száll.

Csak egy marad rideg halott:
Az, aki sár volt életében!
Mert nem csüggött a jón, a szépen,
Mert könnyeket nem hullatott...

Mert másokért nem szenvedett
,Nem hitt, nem vérzett lelkesedve!...
A Mindenség teremő kedve
Annak nem ad több életet!..

De aki láng volt valaha,
Aki szerette a világot
És milliókért élni vágyott – :
Ne féljen!...Nem hal meg soha!...

Csillagról új csillagra tör
S egy szent erő szolgálatában
Bilincseket zúz össze bátran,
Buzdít, emel, könnyet töröl!...

Amíg az űrben egy atom
Elnyomva él, jogért esengve:
Megy végtelenből végtelenbe,
Örök tettvágygal, szabadon!

TÓTH ÁRPÁD

Szeretnék átölelni.

Szeretnék átölelni ma egy embert,
Ki olyan árva s vágyak özvegye,
Mint jómagam, s kit a tavasz szíven vert,
S kondor haján kopog az ősz jege,
Kinek, ha volt is pirosbetűs napja,
Tintát hozzá véréből szűrt a Sors,
Vén bánatok fia és újak apja,
Csöndes tűnődés lankadt léptű papja,

Örülni lassú, és csüggedni gyors;
Kit nemessé emelt a föld porából
Sok ritka szenvedés, de nem kevély
Kitűnni a törpék sekély sorából,
És címere egy hervadt falevél,
Ha kővel dobták, szívét dobta
vissza,
Ha szívvel dobták, halkan énekelt..

REVICZKY GYULA

Jó lelkek

Vannak jó lelkek még a földön;
De elrejtőznek a világ elül.
A csacska hír hallgat felőlük,
Élnek s meghalnak ismeretlenül.

Éltük szerény, csöndes, magános,
Dobszóval, vaklármával nem dicsért.
Erényüknek cégére nincsen;
Ha jót tesznek, nem kérdik, hogy miért.

Vásári zajt, húhót kerülnek.
Nem lökdösődnek lármás utakon.
Lelkük zománcát féltve őrzik.
Amerre járnak csend van s nyugalom.

A sors csapási, szenvedések
Között értékük legszebben ragyog.
A rózsza is, ha eltiporják:
Akkor terjeszt legédesb illatot.

Vannak jó lelkek még a földön!
Vigasztalásul vallom és hiszem.
Megtűrve, mint az árvák, úgy élnek,
És nem irigyli sorsuk senki sem.

REMÉNYIK SÁNDOR

Köszönt egy ember

Köszönt egy ember: „Egészséggel járjon „,
„Adjon Isten „, feleltem halkán én.
Köd ült, csend ült az elhagyott tájon
S szürke varjak egy száraz jegenyén.

Mint valami fogadás, esküvés,
A ködben úgy koppant tompán a szó,
Aztán két összedobbant szívverés
Elvált, mint óceánon két hajó.

Először látott _ utoljára tán,
Először, tán utolszor láttam én,
A varjak e szürke nap hajnalán
Jajgattak a ködben, a jegenyén.

A szemünk összevillant hirtelen,
A szívünk dobbant, megzajlott a vérünk,
Pedig nem történt semmi, semmi sem.
Csak jól esett, hogy magyarul beszélünk.

REMÉNYIK SÁNDOR

Benéz a havas

Benéz a havas kéken, Kolozsvárra.
A nagypiacról tisztán látható,
Amint a Monostor-utat bezárja.
Most úgy érzem: ott vége a világnak.
Azokra, kik rám túl a hegyen várnak,
Úgy gondolok, mint mesés más-világra.

Benéz a havas kéken Kolozsvárra.
Öreg fején már megmozdult a hó,
Tövében vadul árad a Szamos,
A Szamos, ez az egyetlen folyó.
A Szamos, ez a megfordított Léthe.
Mondják, ki belekóstolt a vizébe,
Az felejteni nem tud sohasem.

Túl a gyalui havas hegyeken,
Hiszen kékek a budai hegyek,
Kékek, s lilák is tán, ha jó az alkony,
De nincsen mégsem olyan alkonyat
Sehol a földön, mint a Szamosparton.

S ez nem elég, hogy idehaza tartson?!

TÓTH ÁRPÁD

Csillag, ó, messzi szerelem!

Laktam már a magány monostorát,
Viseltem már a bús lemondás szürke
Kámzsáját, s homlokom megadva tűrte
A gondok ráncrepesztő ostorát.

Istenem! Lesz-e sorsom mostohább?
Szívem mélyén, mint odvából az ürge,
Könnyem vizétől milyen új és fürge
Bánat riad fel? Hogy lesz most tovább?

Bús az élet, de balga, aki gyászol;
Bozótok közt, csendes és árva pásztor,
Vágyaim csengős nyáját vigyázva terelem.

Olyan jó hinni, hinni: túl sötét tereken
Üdvöm rejti egy óra, mint Megváltót a jászol;
Mutasd az utat, csillag! ó, messzi Szezelem!

TÓTH ÁRPÁD

Láng

Eldobtam egy gyufát, s legott
Hetyke lobogásba fogott,
Lábhegyre állt a kis nyúlánk,
Hegyes sipkájú sárga láng,
Vígat nyújtózott, furcsa törpe,
Izgett-mozgott, előre, körbe,
Lengett, táncolt, a zöldbe mart,
Nyilván pompás tűzvészt akart,
Piros csodát, izzó leget,
Égő erdőt, kigyúlt eget;
De göggel álltak fenn a fák,
És mosolygott minden virág,
Nem rezzent fel senki a vészre,
A száraz fű se vette észre,
S a lázas törpe láng lehült,
Elfáradt és a földre ült,
Lobbant még egy-kettőt szegény,
S meghalt a moha szőnyegén
.
Nem látta senki más, csak én.

BABITS MIHÁLY

Őszinteség

Őszinteség... Hogyha a szív
oly tiszta lenne, mint hegyi víz,
könnyű, mint vers, ami rímre megy
és egyszerű, mint az egyszeregy!

Fa vagyok, a lábam sárban áll,
ezer álom vétékes kört csinál
s lelkemben úgy eltéved a fény,
mint egy labirintus ösvenyén.

Tán zöld bozót, gazos labirint,
talán csupa kőfal kacskaring;
mélyén, hova Röntgen-láng sem ér,
mily szörnyeteg lakik és henyél?

A szó ott tévedez, elmarad...
Fond, Ariadném, szent fonalad,
és ahová sem *igen*, se *nem*,
tán elvezet majd a szerelem.

Hogyan mutassa a föld magát,
Ha az ég nem küld feléje sugárt?
Fa vagyok, lábam a sárba tapad,
De karjaimat már vonja a nap...

JÓZSEF ATTILA

(Az Isten itt állt a hátam mögött..)

Az Isten itt állt a hátam mögött
S én megkerültem érte a világot.

.....

.....

Négykézláb másztam. Álló Istenem
Lenézett rám és nem emelt föl engem.
Ez a szabadság adta értenem,
Hogy lesz még erő, lábraállni, bennem.

Úgy segített, hogy nem segíthetett.
Lehetett láng, de nem lehetett hamva.
Ahány igazság, annyi szeretet.
Úgy van velem, hogy itt hagyott magamra.

Gyöngye a testem: óvja félelem!
De én a párom mosolyogva várom,
Mert énvelem a hűség van jelen
Az üres űrben tántorgó világon.

TÓTH ÁRPÁD

Jól van ez így

Hogy miért vagyok többször szomorú,
Mint víg, ó, kedves, kár úgy számbavenni,
Jól van ez így,
Lásd, kell szomorú embernek is lenni.

Kell lenni szívnek, amelyben kihajt
S dússá érik az élet szenvedése,
Vak, ferde mag,
Mely mégis, mégis, istenek vetése.

S lásd, van az úgy, hogy ez a bús vetés
Legsúlyosabb kalászát akkor kapja,
– Furcsa titok –
Ha jó időknek fénylőn süti napja.

Sokszor meg mintha mély, nyugodt öröm
Acélos fénye éppen őbelőle
Csillogna ki,
Ha ráhullt a könnyek meleg esője.

„Bánat” – mondod, – de bánat és derű
Között a határ olyan egyszerű-e?
Hátha a bú
Íze kaptat a legbölcsebb derűre?

Hátha a végső Aratás után,
Mikor sarló alá hull lassú szára,
Belőle kél
Szent kenyér az istenek asztalára?

KISFALUDY ATALA

Miért kételkednénk?

Miért kételkednénk,
Miért csüggednénk el.
Mért ne várakoznánk
Hittel, reménységgel?
Most, midőn minden szív
Melegebben dobog,
Midőn minden szemben
Öröm lángja lobog;
Midőn kizöldül a
Régi sírok hantja,
S titkos-sejtelmesen
Szól a költő lantja;
Midőn csodás jelek
Vannak földön, égen,
Melyek mutatják, hogy
Úgy lesz, mint volt régen.
Most, midőn az ős is
Új melegre hevül,
S az útra kelt madár
Újra visszarepül,
S késik lehullani
Az elsárgult levél,

Mert amiről fű, fa
S a madárdal regél,
Be akarja várni
Azt a boldogságot,
Melyet várva várunk,
Azt az új világot.
Midőn új csillagok
Támadnak az égen,
S titkos szózat lebben
Keresztül a légen.
És az egész világ
Várva-vár e szóra:
Eljött már az idő,
Ütött már az óra;
Midőn várakozva
Állt meg a természet,
Midőn még a tél is
Kíméli a földet,
Hogy maradjon zöld ág
A nagy ünnepélyre.
Ne csüggedj hát népem,
Előre, előre!!

JÓZSEF ATTILA

Tél

Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,
Hogy melegednének az emberek.

Ráhányi mindent, ami antik, ócska,
Csorbát, töröttet, s ami új meg ép,
Gyerekjátékot, - ó, boldog fogócska! –
S rászórni szórva mindent, ami szép.

Dalolna forró láng az égig róla
S kezén fogná mindenki földiét.

Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni,
Hisz zúzmarás a város, a berek...
Fagyos kamrák kilincsét fölszagatni,
És rakni, adjon sok-sok meleget.

Azt a tüzet, ó jaj, meg kéne rakni,
Hogy fölengednének az emberek!

TÓTH ÁRPÁD

Be furcsát álmodtam...

Be furcsát álmodtam az éjjel,
Hahó, hahó,
Lefutok kacagva a lejtőn,
Ma csupa zengés a szívem,
Ma kínom távol ormán rajt pihen
Halk, puha hó.

Nézd, hó esett az éjjel,
Hús és szelíd, mint álombeli bú,
De dalolnak a fák,
Aranyszínű láng
Fodrozza a felhőt,
S a hegyi ösvény vadrózsa-szagú.

Lefutok kacagva a lejtőn,
Hahó, hahó –
Odalent csendben megpihenek,
Messze merengnek a nyitott szemek,
S szívemben csendesen
Szitál a hó.

REMÉNYIK SÁNDOR

Ne próbálj!

Engem gyengébbnek faragtál ki,
Hogysem próbáidat
Állhatnám, Uramisten
Dicsérve Téged rendületlenül.
Azért így en könyörgök Hozzád:
Ne próbálj engemet!
Tudom, hogy vannak választottjaid,
Akiket szentté finomít a bánat,
Akiket hőssé edz a szenvedés,
Akik áldják és magasztalják
Süvöltő ostorod,
Mert minden csapás nyereség nekik.
Nem én, nem én!
Én igazabbá, emberebbé
Nem tisztulok sötét eged alatt.
Engem csak torzzá teszel és fonákká,
Engem csak összetörsz,
De szobrot szenvedéssel
Mégsem faragsz belőlem, Istenem.
Nekem kék szemed derült ege kell,
Örök mosolyod aranykupolája,
Őszi erdőkben halk lélegzeted:
Hogy kinyíljék szívem,
Szépségben s szeretetben – másokért,
Hogy ne kerengjek, mint a kerge állat
Vesztett irammal, öntudatlanul
Önzésem és nyomorúságom
Örült köreiben.
Ha azt akarod, hogy dicsérjelek
Szárnyaló énekkel, én Istenem:
Adj enyhülést, ne próbálj engemet!

BABITS MIHÁLY

Isten gyertyája

Engem nem tudtak eloltani:
élek és itt vagyok, itten!
Pedig nagy világ-szelek elé
emelted hős, vak, kicsi gyertyád –
mit akarsz velem, Isten?

Inog a láng már és tövig ég
bölc, szent, konok kezeidben. –
S új szelek jönnek, fattyú-vihar,
vakarcs-poklok szégyen-fuvalma –
mit akarsz velem, Isten?

Szégyen-szél, fattyú-lehelet is
zord annak, aki mezítlen:
gyötörni tud, eloltani nem,
míg viaszom csöppig kisirom –
mit akarsz velem, Isten?

Mért tart magasra nagy tenyered?
és milyen éj vize zúg lenn,
hol sisteregve kisenvedek,
ha majd kegyetlen beledobsz, hogy
kőrmödre ne égjek, Isten?

BABITS MIHÁLY

Szimbólum a holdvilágról.

Fenn sötét vízben arany csónak úszik,
lenn arany vízben úszik barna csónak.
A menny párkányán amaz lengve kúszik,
az rengve csúszik tetején a tónak.

Amaz ében egébe felbúcsúzik,
(mint múltba emlék) meg sem áll a szónak,
mégis a vizet mind aranyba fősti,
mely lenn sötét csónakunkat fürösztí.

BABITS MIHÁLY

Esti megérkezés

Az esti sötét
halk mezei lelkét
a mohó kilométerek
bús messzibe nyelték.
Kocsim ablakait most
veri a fény,
két sorban a lámpák
jönnek elém.

Tépett takaró lett
már a sötétből;
csak az ég, a nagy ég
fut velem a rétről;
kiejtik az utcán
a csönd mezei
csokrát a kiránduló
fáradt kezei.

De harsan a lángok
lármája, a lámpák
csilláma szemembe
csengeti lángját.
Máshol az éjszaka
csendje halálos:
itt villan a villany
és villog a város.

Idelenn a város
villanya villog,
de fenn a nagy ég
száz csillaga csillog:
a villany a földi,
a csillag az égi,
a villany az új,
a csillag a régi.

ADY ENDRE

Istenkereső lárma

Neved sem értem, Istenem,
De van két árva nagy szemem,
S annyi bolondot látok,
Hogy a sok bolondságból
Nagy ijedelmemben, Uram,
Hozzád kiáltok.

Próbáltam sokféle mesét,
De hajh, egyik se volt elég,
Szívemben, idegimben kiabáló nagy lárma
Téged keres Fölség:
Isten, a Tied minden.

ADY ENDRE

Kis, karácsonyi ének

Tegnap harangoztak,
Holnap harangoznak,
Holnapután az angyalok
Gyémánt-havat hoznak.

Szeretném az Istent
Nagyosan dicsérni,
De én még kisfiú vagyok,
Csak most kezdek élni.

Isten-dicséretre
Mégiscsak kiállok,
De boldogok a pásztorok
S a három királyok.

Én is mennék, mennék,
Énekelni mennék,
Nagyok között kis Jézusért
Minden szépet tennék.

Új csizmám a sárban,
Százszor bepiszkolnám,
Csak az Úrnak szerelmemet
Szépen igazolnám.

(Így dúdolgattam én
Gyermek-hittel, bátran,
1883
Csúf karácsonyában.)

ARANY JÁNOS

A tölgyek alatt
Margitsziget

A tölgyek alatt
Több egykorú társsal
Madárfiakat
Kifeszíténnk nyárssal;
Jó tűz lobog ott,
Zizeg a kis bogrács –
S ha bealkonyodott,
Haza már egy ugrás

A tölgyek alatt
Még most is elülök;
Bűv-kép csalogat,
Ábrándba merülök;
Hajó-kerekek
Zubogását hallom.
„Hajrá, gyerekek:
A vízimalom!”

A tölgyek alatt
Szeretek pihenni,
Hova el nem hat
Város zaja semmi.
Zöld lomb közei
„Áttörve „az égbolt
S a rét mezein
Vegyül árny- és fényfolt.

A tölgyek alatt
Örömet valék én,
Bár a madarat
Hagytam utóbb békén;
Gyermeki önző
Korom' ifjú ábránd
Veszi ösztönző
Szárnyára, s tovább ránt...

A tölgyek alatt
Ím, meglep az alkony
Hűsebb fuvallat
Zörög át a parkon;
Felhők szeme rebben:
Haza sietek,
Jobb ott, melegebben,
Ki vén, ki beteg.

A tölgyek alatt
Oly otthonos itten!
Évem leapadt:
Íme, gyermek lettem,
Mint mikor a tölgy
Sudarát megmászta,
Hol seregély költ –
S vígan madarászta.

De tölgyek alatt,
Valamerre jártam,
Szülőhonomat,
– Csakis itt – találtam;
S hol tengve, tünyn
Hajt, s nem virul a tölgy:
Volt bár Kánaán,
Nem lett honom a föld. -

A tölgyek alatt
Vágynám lenyugodni,
Ha csontjaimat
Meg kellett adni;
De, akárhol vár
A pihenőhely rám:
Egyszerűen bár,
Tölgy lenne a fejfám!

Ádáz kutyám

Ádáz kutyám, itt heversz mellettem.
Amióta a gazdád én lettem,
ez a hely a legjobb hely tenéked:
nem érhet itt semmi baj se téged.
Rajtam csügg a szemed, hív imádás
együgyű szálán csügg, boldog ádáz.

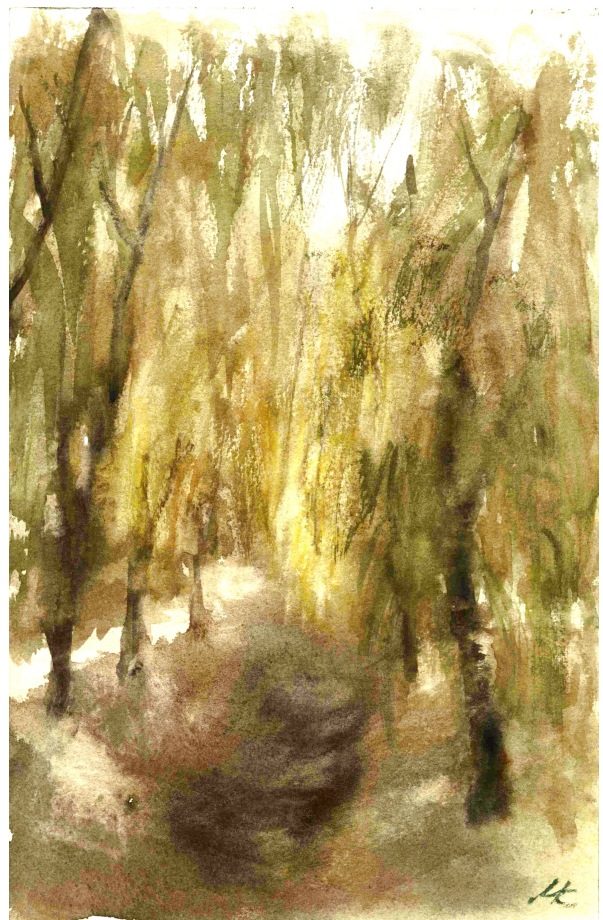
Mert boldog ki jámborul heverhet
valami nagy, jó hatalom mellett.
S te jámbor vagy, bár olykor asszonykád
bosszújára megrablod a konyhát
s csirkét hajszolsz vadul a salátás
ágyakon át: jámbor, noha – Ádáz.

Elcsavarogsz néha messze innen,
el is tévedsz kóbor hegyeinkben;
avagy titkos kalandjaid vannak.
Ág tép, gonosz ebek rádrohannak,
zápor is lep, szőröd-bőröd átáz:
ázva, tépve jössz vissza, kis Ádáz.

Visszajössz, mert ugyan hova mennél?
Hol lehetne egyéb helyed ennél?
Szimatodból ezer láthatatlan
ösvény vezet téged mindenhonnan
hívebben, mint bennünket a látás:
minden ösvény ide vezet, Ádáz.

Tudod, hogy itt valaki hatalmas
gondol veled, büntet és irgalmaz,
gyötör olykor, simogat vagy játszik,
hol apádnak, hol kínzódnak látszik:
de te bízol benne. Bölcs belátás,
bízni abban, kit nem értünk, Ádáz.

Óh, bár ahogy te pihensz lábamnál
bizalommal tudnék én is Annál
megpihenni, aki velem játszik,
hol apámnak, hol kínzómnak látszik,
égi gazda, bosszú, megbocsátás,
s úgy nem értem, mint te engem, Ádáz!

TOMPA MIHÁLY

Harangszó

Mint a vidéket csendes hajnalon
Csengő haragnak halk szózatja:
Merengő lelkem egy szent buzgalom
Titkos hatalma általhatja.
Tisztábban csendül a harangszó
Hajnalszellőben, harmaton:
Sóhajts keblem! szemem könnyűt ejts!
Tisztán zendülj dalom!

I.

Teremtő Isten! hová tekintsek,
Hol ne lássam hatalmadat?
A fényes napban, a porszemben
Te megdicsőítéd magad!
Égen és földön mindenütt
Dicsőséged láng-fénye süt.
Bámultam a végtelen tengert,
S fűszálon függő harmatot,
Hozzám a búsult menny dörgése
S a méhedongás elhatott.
Néztem a vulkán égő poklába,
A fénybogárkát simogattam;
Hallám a vihar szárnyát zúgni,
S az ért kalászt zizegni halkan.
S – teremtő Isten! földön-égen,
Léted kiáltá minden nékem!

BAJZA JÓZSEF

Őszi dal

Köd borong, száll a daru
Zúgva fenn az égen,
Száll s meleg hazát keres
Déli messzeségen.
Néki ott virít a hon,
Hol nincs tél az ormokon.

Sárga a virágbokor,
A lomb hervadó,
Amit látsz, ó, föld fia,
Hamvatag, mulandó.
Gyarló létből e kebel
Jobb hazába esdekel.

Szív, beteg szív, itt az Ősz,
Lombjaid lehulltak,
S többé földileg neked
Ők ki nem virulnak.
De ne szálljon bú terád,
Lelsz te is majd más hazát.

VAJDA JÁNOS

Hajón

Ülök a hajófüdélén.
Száll a füst, zúg a kerék.
Haladunk vígan, serényen.
Fut mögöttem a vidék.

Ringatózom e csalképen
A keringő táj felett.
Hogy sietnek szembe vélem,
S tűnnek el fák, ligetek.

Így foly egybe múlt, jövő;
És a lelkem révedez:
Idő, idő, örök idő –
Nem-e a te képed ez?

Hátha nem is az idő múlt,
Ez csak úgy tetszik nekünk.
Örök a lét innen és túl;
Elmúló csak életünk?

Hátha csak látásunk téved?
Az idő áll, mint a nap,
S csak a hátán bolyg az élet,
Fölszínén a sugarak?

Hátha az a mulandóság,
Mit mi annak képzelünk,
A valódi állandóság?
S csak a lét játszik velünk?

Hátha úgy van, hátha úgy van...
Az idő is, mint a part,
Változik, de mozdulatlan...
Mi megyünk csak, ő marad?

BABITS MIHÁLY

Itália

Itália! Tudom városaid csodálni,
hol dús sikátoron vidám nép bizsereg.
Lázás az így szűk út, mint testben kék erek,
s nemes, habár hanyag, szennyében is királyi.

Vonzanak íveid s tűnt fényed palotái,
árkádok, oszlopod, a sugaras terek,
hol elszédülnek az ideges emberek;
vonzanak a sötét toronylépcsők csigái.

De nem kékebb eged és a dombod se zöldebb,
mint honi dombjaink s a dunántúli ég,
e gömbölyű, szelíd, színjátzó kék vidék.

S olasz szív nem lehet emlékektől gyötörtebb
a vén boltok alatt, az ősök piacán,
mint én, ha földeden bolyongok, bús hazám!

VAJDA JÁNOS

A vaáli erdőben

Odabenn a mély vadonban,
A csalános iharosban,
Félreeső völgy ölében,
Sűrű árnyak enyhelyében;

Oh milyen jó volna ottan,
Abban, a kis házikóban,
Élni, éldegélni szépen,
Békességben, csendességben!

Nem törődni a világgal,
A világ ezer bajával.
Meggondolni háborítlan,
Ami immár közelebb van...

Illatos hegy oldalában,
A tavaszi napsugárban,
Nézni illanó felhőkbe,
Mult időkbe, jövőidőkbe...

És azután utóvégre,
Észrevétlenül, megérve,
Lehullani önmagától,
A kiszáradt életfárlól...

S ismeretlen sírgödörbe'
Elalunni mindörökre...
S ott egyebet mit se tenni,
Csak pihenni, csak pihenni...

KÖLCSEY FERENC

A reményhez

Vad óceánnak mély hullámain
Vergődöm én és küzdöm a szelekkel,
S ah, képed minden este, minden reggel
Felém leng a két hajnal szárnyain.

Szelíd Remény, jobb kor szebb napjain
Mosolygva jöttél lángoló szemekkel,
De most borongasz barna fellegekkel,
Mint búcsúzó hölgy férje karjain.

Idv néked így, ha mindent elvesztettem,
Ha tengerhabként duzzad bánatom,
Ne légyek elhagyatva, légy mellettem.

Ím újra vészek árján hányatom,
Süvöltve röppen a vihar felettem,
S remegve száll rád végpillanatom.

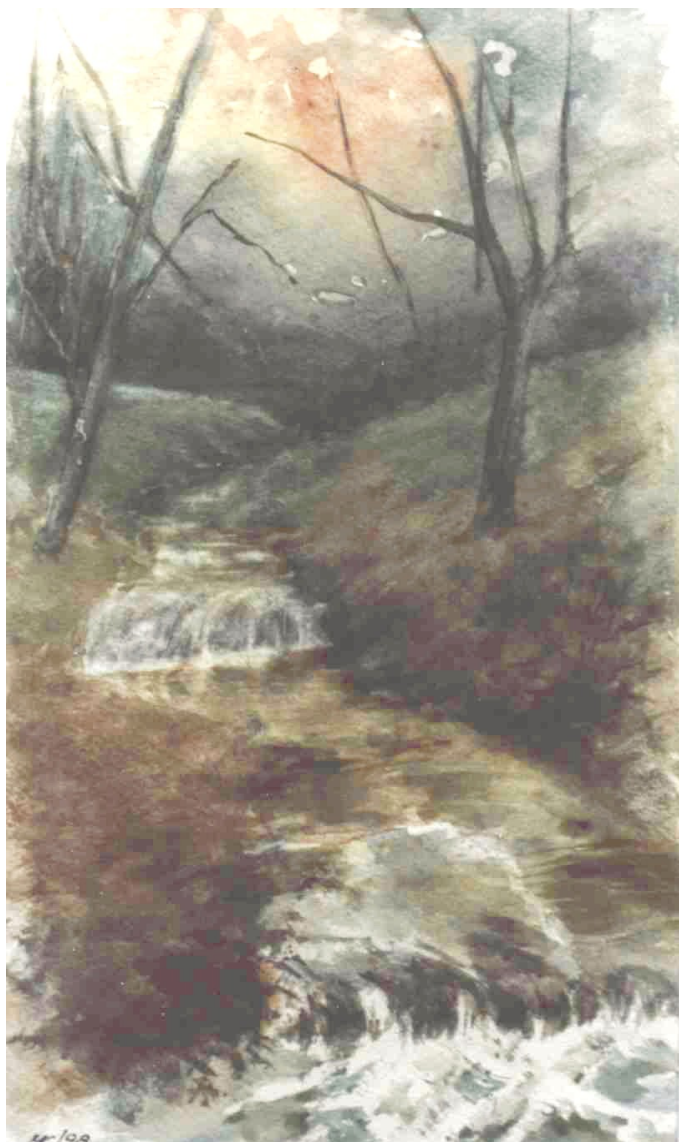
TOMPA MIHÁLY

Télben

Mikor majd a fagyos bilincset,
Mely nehezül a folyamon,
Szellő s napsugár összetépik,
S az átfut vígan, szilajon!
És medre szükéből kikelve,
Mező- s lapályra zúgva ront...!
Megretten, aki hallja, látja:
Pedig csak áldást hord dagálya!
S nyomán zöld lesz part és porond!

Mikor majd a csalit s az erdő
A lágymeleg légből kihajt!
Hús rejtekén madár- csoport üt
Élénk, kedves, boldog zsvajt!
A termő ág mosolygó, rengő
Virág-rojttal léssen fedett...
S a lágy bongás, a fény, az illat,
Hideg, beteg s holt szívekig hat
S hoz új erőt, új életet!

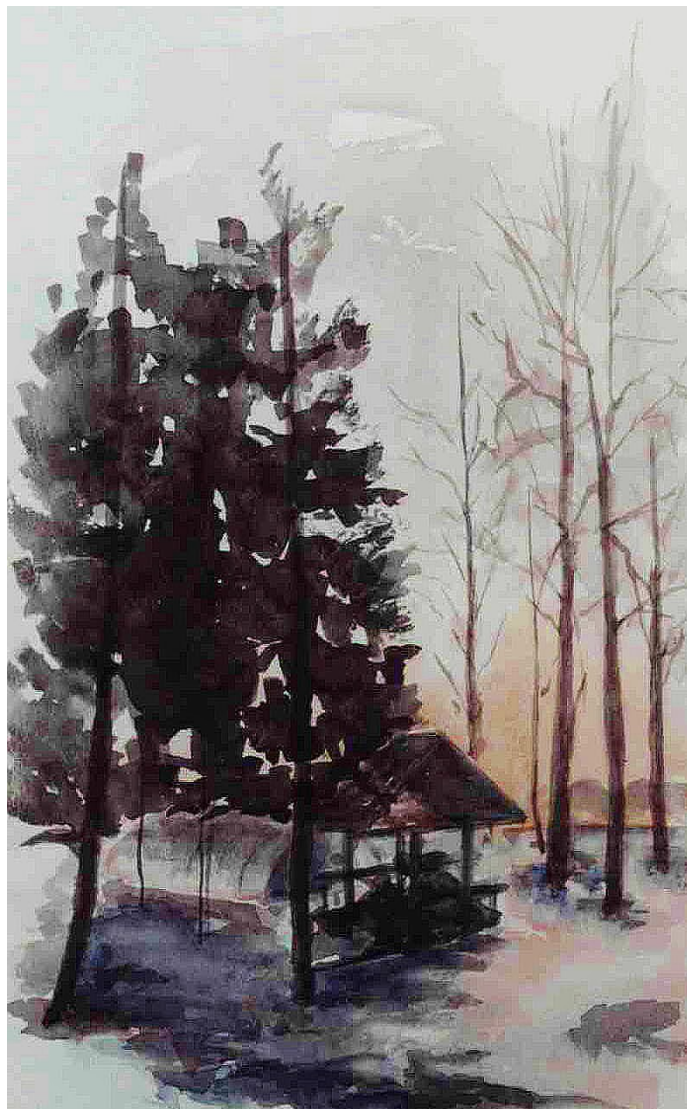
Mikor majd hév napokban, a nép
Munkára gyűl minden felől,
S a gyors kaszás elől a habzó
Rét füve rendre, rendre dől!
Víg éneklés zendül a halmon,
Örökre gyűl a magvető:
Lefonnyadott a búza sása,
Megért immár az aratásra...
– Mikor majd – eljön az idő!

JUHÁSZ GYULA

Az Iza partján

Az Iza partján
Kószáltam sokat,
Idézgettem nagy,
Régi álmokat.
A legnagyobb, kit
Magyar rög adott,
Kinek a legszebb
Dallam adatott,
Arany járt árván
E tájon szegény,
Bús magyar sorsa
Zord kikeletén.
S ahogy méláztam
Nyomát kutatón,
Ímé fölbukkant
Egy vízimalom.
Vízimalomról
Ő is énekelt
A tölgyek alatt,
Mikor este lett...
Suhan az idő,
Vár ránk egy halom
Forog-e még Iza partján
A vízimalom?

JÓZSEF ATTILA

Áldalak búval, vigalommal

Áldalak búval, vigalommal,
féltelek szeretnivalómmal,
őrizlek kérő tenyerekkel:
búzaföldekkel, fellegekkel.

Topogásod muzsikás romlás,
falad-ellened örök omlás,
düledék árnyán ringatózom,
leheletedbe burkolózom.

Mindegy, szeretsz-e, nem szeretsz-e,
szívemhez szívvel keveredsz-e,
látlak, hallak és énekellek,
Istennek tégedet felellek.

Hajnalban nyújtózik az erdő,
ezer ölelő karja megnő,
az égről a fényt leszakítja,
szerelmes szívére borítja.

VAJDA JÁNOS

Húsz év múlva

Mint a Montblanc csúcsán a jég,
Minek nem árt se nap, se szél,
Csöndes szívem, többé nem ég;
Nem bántja újabb szenvedély.

Körültem csillagmiriád
Versenyt kacérkodik, ragyog,
Fejemre szórja sugarát;
Azért még föl nem olvadok.

De néha csöndes éjszakán
Elálmodozva egyedül
Múlt ifjúság tündér taván
Hattyúi képed fölmerül.

És akkor még szívem kigyúl,
Mint hosszú téli éjjelen
Montblanc örök hava, ha túl
A fölkelő nap megjelen..

JÓZSEF ATTILA

Keserű nekifoháskodás

Gyere Úristen, nézd meg, itt vagyok –
Tudom, előtted el nem sápadok.

Azt, amit adtál – megvan épen – vedd el!
Hisz csak hitegettem magam a Neveddel.

Te oly erős vagy, gondolsz egyet s van,
De nékem kínos a bizonytalan.

Vagy nem is adtál, én véltem bolondul,
Hogy számon élet – szőlő mustja csordul.

Ne haragudj hát, Isten, nem hiszek,
De nyakamban száz kétséget viszek.

Szeress nagyon, hogyan, tudod Te jól azt,
Mint Nap havat, amit magába olvaszt.

Vagy üss agyon hát, csak törődj velem
S én nem kértem, hogy nincs-e kegyelem.

Odaadom vérem is, ha kéred.
Mily furcsa az, hogy Néked nincs is véred.

Te jól tudsz engem, sorsom is tudod,
De vedd el tőlem a talentumod.

Ó szörnyű Isten, látogass meg engem!
Jóságod úgyis mindhiába lestem.

Tudom, előtted el nem sápadok,
Gyere Úristen, nézz meg, itt vagyok.

KAFFKA MARGIT

A Te színed előtt

Az én két fáradt asszonykezem
Hogy milyen lágy, amikor simogat,
Mily enyhén táruul, amikor ad,
Terajtda ösmerte meg.
– Köszönöm neked a két kezemet.

Szemem, a bágyadt, bús tükröző
(Áldott csoda ez!) sorsodba nézett,
És megtanulta, hogy tiszta szövétnek,
Betlehemcsillag, égi vezér.
– Áldjon meg Isten a két szememér!

Mindig azt hittem: rút vagyok,
csak durva vágyra hangoló,
Szívet bájolni nem tudó,
– Te megszerettél, – s ráimigézted
Ezt a halk esteli szépséget.

Oly csúnya volt, mit eddig éltem;
Kevertem, pocskékló, fél, törött!
– Most a múltam is rendbejött,
Ahogy tenéked elmeséltem. –
Mert láttad sorsom: megszerettem.

Nemes, szent csordultig-hited
Aranykelyhét felém kínáltad,
Szerelmed grál-borát ajánltad.
Most már, míg élek, szent leszek!
Felmagasztaltál; fent leszek;
Mindig „Te színed előtt” járva.
Ó hála, hála, hála, hála!

KAFFKA MARGIT

Litánia

Te édes-kedves társam,
Miféle szerződés ez?
Micsoda Isten írta,
Mikor szívünkbe írta?

Ez puha, fehér párnám,
Min nem nyugodtam eddig.
Lelkem szép muzsikája,
Mit nem hallottam eddig
Bölcsességgel teljes könyv;
Mostanig nem tanultam.
Én friss-jó egészségem;
Mily soká beteg voltam!

Én reggeli harangszóm,
Szép, napos délutánom,
Szelíd, esteli lámpám,
Sűrű csillagos éjem. –
Ó éjem, égem, kékem,
Te kedves- kedvességem!
Csobogó, teli korsóm,
Friss, hajnali harangszóm,
Csendes, nyugalmas álmom,
Napfényes délutánom.

„Szerelem”? – ezt már írtuk,
Prózába, versbe sítottuk.
Szerelem; olcsó szó ez:
Szerelem – így ne hívjuk!

Apám vagy és fiam vagy,
A mátkám és a bátyám,
– Kicsiny, fészkes madárkám,
Ideál, – szent, komoly, nagy;
Pajtásom, kedvesem vagy.

Hittel és emberséggel
Első te, kit vállallak,
Kit szóval-szívvel vallak
És álmomban sem csallak.
Kit bántani nem hagynék,
Kiért tán ölni tudnék;
Te édes-kedves társam,
Miféle szerződés ez?
Micsoda Isten írta?

KAFFKA MARGIT

Fényben

Tudom, hogy a tavasz nem tart örökké,
Hogy elmúlnak mind a derűs napok,
Hogy a dal, hogy a tavasz idehagynak,
És ősz fejemmel magam maradok.

Zörgő avarban, ködös alkonyattal,
A darvak búcsúzása idején
Ráérek majd jövők titkát keresni,
S borongva sírni emlékek kódén.

De ki töpreng édes tavaszi reggel
Fagyos pusztákon, hulló levelen, _
Mikor csillámos, szőke napsugárral
Végigragyogja útját a jelen.

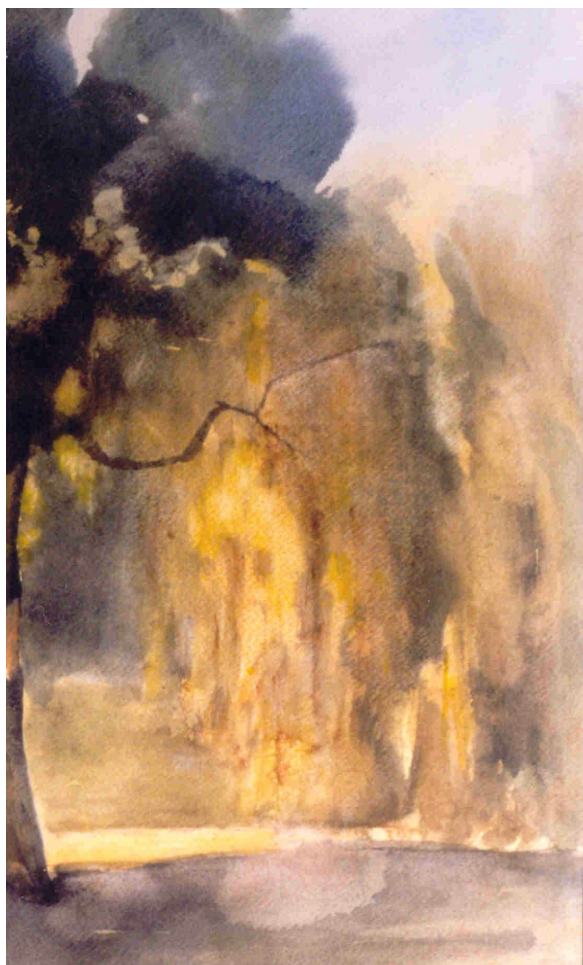
JÓZSEF ATTILA

Flóra

1. Hexameterek

Roskad a kásás hó, cseperészget a bádogeresz már,
elfeketült kupacokban a jég elalél, tovatűnik,
buggyan a lé, a csatorna felé fodorul, cserreg, árad.
Illan a könnyű derű, belereszket az égi magasság
s boldog vágy veti ingét pírral a reggeli tájra.

Látod, mennyire, félve-ocsúdva szeretlek Flóra!
E csevegő szép olvadozásban a gyászt a szívemről,
mint sebről a kötést te leoldtad - újra bizsergek.
Szól örökös neved árja, törékeny bájú verőfény,
és beleborzongok látván, hogy nélküled éltem.

TÓTH ÁRPÁD

Esti sugárkoszorú

Előttünk már hamvassá vált az út,
És árnyak teste zuhant át a parkon,
De még finom, halk sugárkoszorút
Font hajad sötét lombjába az alkony:
Halvány, szelíd és komoly ragyogást,
Mely már alig volt fények földi mása,
S félig illattá s csenddé szűrte át
A dolgok esti lélekvándorlása.

Illattá s csenddé. Titkok illata
Fénylett hajadban s béke égi csendje,
És jó volt élni, mint ahogy soha,
S a fényt szemem beitta a szívembe:
Nem tudtam többé, hogy te vagy-e te,
Vagy áldott csipkebokor drága tested,
Melyben egy isten szállt a földre le,
S lombjából felém az ő lelke reszket?

Igézve álltam, soká, csöndesen,
És percek mentek, ezredévek jöttek –
Egyszerre csak megfogtad a kezem,
S alélt pilláim lassan felvetődtek,
És éreztem: szívembe visszatér
És zuhogó, mély zenével ered meg,
Mint zsibbadt erek útjain a vér,
A földi érzés: mennyire szeretlek!

ÁBRÁNYI EMIL

Napfény a mezőn

A nap benéz az ablakon,
Ahol lakom,
Ragyogva, álmot osztatón.
Aludni többé nem tudok.
Felöltözöm s megyek, futok,
Futok ki nyakra-főre
A szomszédos mezőre!

Vidám pacsirta már dalol.
Nótája szól
A tündöklő kékség alól.
Nincs a bohónak semmije,
Mégis dalol szegény feje.
Dalolgat egyre, szépen
Az ég sugár-ölében.

Azt súgja minden zsenge ág,
Minden virág:
„Légy üdvöz ó édes világ!
Légy üdvöz ó meleg sugár!
Gyors elmúlás a vége bár,
Én semmitől se félek,
Csak élek, élek, élek!”

Bolyongok én is boldogan,
Csak úgy magam.
S lelkemben újra dal fogan.
Érzem, hogy a halál se más,
Csak folytonos feltámadás
Víz-cseppben, fűben, fában,
Virágok illatában.

Érezlek, roppant Alkotó,
Te bölcs, te jó,
Magadról mindig hallgató!
Érzem, mily szép a földi lét!...
S mély áhítattal száll feléd,
Míg látok, hallok, élek:
A halhatatlan lélek!

REVICZKY GYULA

Erdei dal

Nyári rekkenő meleg
Elbújok előled.
Lombjai közé megyek
Sátoros erdőnek.
Haja hopp!
Itt vagyok már, itt vagyok!
Sárgarigó, jó napot!

Fák között és fák alatt
Beh vidám az élet.
Nyúl szalad, virág fakad,
Zeng a lombon ének.
Haja hopp!
Kipp! Kopp! A harkály kopog,
S a kakukk szól: jó napot!

Vadvirágokat szedek,
S kötözöm füzérbe.
Vagy a fűben heverek,
És felnézek az égre.
S haja hopp!
A madárral dalolok.
Szép világ te, jó napot!

REVICZKY GYULA

Pünkösd

Piros pünkösd öltözik sugárba,
Mosolyogva száll le a világra.
Nyomában kél édes rózsá-illat,
Fényözön hull, a szívek megnyílnak.

Hogy először tűnt fel a világnak:
Tüzes nyelvek alakjába' támadt.
Megoldotta apostolok nyelvét,
Hirdetné a győzedelmes eszmét.

Piros pünkösd, juttasd tiszta fényed
Ma is minden bánkódó szívének,
Hogy ki téved kétségbe', homályba':
Világító sugaradat áldja.

Habozóknak oldjad meg a nyelvét,
Világosítsd hittel föl az elmét.
Hogy az eszme szívből szívbe szálljon,
Diadallal az egész világon!

Piros pünkösd szállj le a világra,
Taníts meg új nyelvre, új imára.
Oszlasd széjjel mindenütt az éjet,
Szeretetnek sugara, Szentlélek!

PETŐFI SÁNDOR

Én

A világ az Isten kertje;
Gyom s virág vagytok ti benne,
Emberek!
Én a kertnek egy kis magja,
De az Úr, ha pártom fogja:
Benne gyom tán nem leszek.

Tiszta e kebelnek mélye;
Égi kéz lövellt beléje
Lángokat.
És a lángok szűzen égnek
Szent oltárul az erénynek
El nem romlott szív alatt.

Nem építetek sors kegyére,
Tűrök, mit fejemre mére;
Jót, rosszat;
Mit ma ád, elveszi holnap;
Majd megadja, amit elkap;
Jellemképe: változat.

Mint a róna, hol születtem,
Lelkem útja tetteimben
Egyenes!
Szavaimmal egy az érzet:
Célra jutni álbeszédet
Tétovázva nem keres.

És az ég szívem földébe,
Drága fádat ülteté be,
Szerelem!
Koszorúba fűzöm ágít,
Koszorúm szerény virágít
A hazának szentelem.

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

Jó hír

Ó repülő, ki járod az égbolt
pusztáit e hős, marcona mezben,
fényes szíjakkal, fölfedezőként,
s hajadban a csillagok illata érzik:
mondj végre egy szót ennek a fáradt,
kétségbe hullott emberiségnek,
öngyilkosoknak és a hitetlen
költőknek is, kik földre borulnak:
nemcsak rekordról: adj te nagyobb hírt,
nagy hírt, igaz hírt, add ama jó hírt,
mit ősi népek vettek örülve.
Láttál-e roppant fényt a magasban?
Láttál-e jelt, hogy érdemes élni?
Láttál-e ott fönt néha egy angyalt?

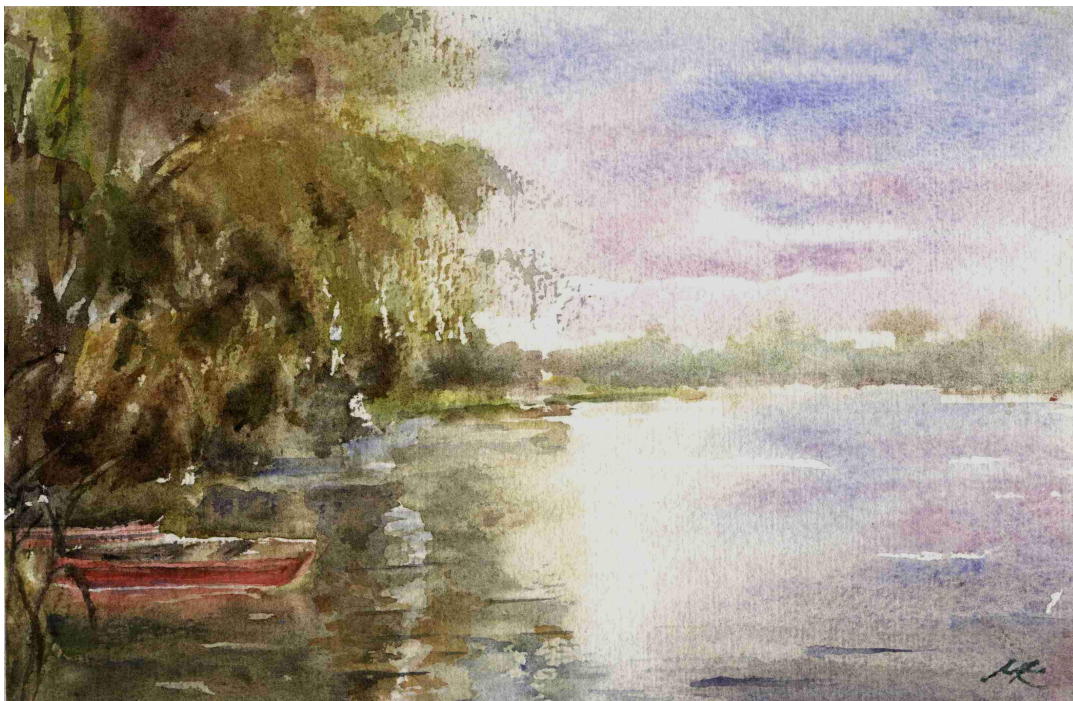

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

Boldog, szomorú dal

Van már kenyérem, borom is van,
van gyermekem és feleségem.
Szívem minek is szomorítsam?
Van mindig elég eleségem.
Van kertem, a kertre rogyó fák
suttogva hajolnak utamra,
és benn a dió, mogyoró, mák
terhétől öregbül a kamra.
Van egyszerű, jó takaróm is,
telefonom, úti bőröndöm,
van jó-szívű jót-akaróm is,
s nem kell kegyekért könyörögnöm.
Nem többet az egykori köd-kép,
részegje a ködnek, a könnynek,
ha néha magam köszönök még,
már sokszor előre köszönnek.
Van villanyom, izzik a villany,
tárcám van igaz színezüstből,
tollam, ceruzám vígan illan
szájamban öreg pipa füstöl.

Fürdöm van, üdíteni testem,
langy téa beteg idegeimnek,
ha járok a bús Budapesten,
nem tudnak egész idegennek.
Mit eldalolok, az a bánat
könnyekbe borít nem egy orcát,
és énekes ifjú fiának
vall engem a vén Magyarország.
De néha megállok az éjen,
gyötrődve, halálba hanyatlón,
úgy ásom a kincset a mélyen,
a kincset, a régit, a padlón,
mint lázbeteg, aki föleszmél,
álmát hüvelyezve, zavartan,
kezem kotorászva keresgél,
hogy jaj, valaha mit akartam.
Mert nincs meg a kincs, mire vágytam,
a kincs, amiért porig égtem.
Itthon vagyok itt e világban
s már nem vagyok otthon az égben.

JUHÁSZ GYULA

Tiszai csönd

Hálót fon az est, a nagy, barna pók,
Nem mozdulnak a tiszai hajók.

Egyiken távol harmonika szól.
Tücsök felel rá csöndben valahol.

Az égi rónán ballag már a hold:
Ezüstösek a tiszai hajók.

Tüzeket raknak az égi tanyák,
Hallgatják halkán a harmonikát.

Magam a parton egymagam vagyok,
Tiszai hajók, néma társatok!

Ma nem üzennek hívó távolok,
Ma kikötöttünk itthon, álmodók!

GYULAI PÁL

Falun

Elfáradtam Pest zajában,
A hiúság vásárában,
Lelkem ki nem bírja már!
Rejts el völgy, takarj el erdő,
Enyhíts fű, fa, illat, szellő,
Vidíts föl dalos madár!

Hadd düljek le a zöld hantra,
Hadd feledjek bár egy napra
Mindent, ami fáj, mi bánt:
Gögös ember rangját, fényét,
Bók adóját, divat kényét,
Léha férfit, léha lányt!

Hadd ne lássam a sok arcot,
Régi bűnt és új álarcot,
Tettető mosolyt, könnyűt,
Önző szívet, hiú elmét,
Rágalomnak kígyó nyelvét,
Mindig újra s mindenütt.

Hadd ne lássak tapsoló kézt,
Hadd ne halljak nyegle művészt,
Hazug költőt, szónokot!
Őrizzen meg ez a távol
Honfidühtől, párttusától,
S ne olvassak hírlapot!

Rejts el hát völgy, rejts el erdő,
Ringass lágyan enyhe szellő,
S majd, ha száll az alkonyat,
Esti csillag, éj magánya,
Suttogó lomb csalogánya,
Hozd meg édes álmomat!

Fáradalmam hadd pihenjem,
A világot hadd feledjem.
De mi már elveszve rég,
Az életnek derűs képét,
Szívem egy-egy szép emlékét,
Hadd álmodjam vissza még!

REVICZKY GYULA

A réteken járok dalolva

A réteken járok dalolva
S mezei virágot szedek,
Sietve szállnék karjaidba,
És odaadnám mind neked!

Neved az erdőbe kiáltom,
Hanem a visszhang nem felel.
Vagy én nem hallom csak? Szívemben
Minden dalol, zeng, énekel.

Valami úgy ragad magával!
Futok és nem bírok vele,
S a lég, a láthatár, az erdő
Mind boldogsággal van tele.

És dalom egyre hangosabb lesz,
Szívem csordultig telve van.
Elrejttem arcomat a fűbe
S zokogni kezdek hangosan.

BENEDEK ELEK

Szeresd a fát!

Szeresd a fát, hisz ő is érez,
Gyengéden nyúlj a leveléhez.
Ágát ne törd, lombját ne tépjed
Hagyd annak, ami, épnek, szépnek
Szeresd a fát!

Ő is anya, minden levele
Egy-egy gyermek, gonddal nevelve,
És gyermek minden ágacskája,
Szeretettel tekints föl reája,
Ne bántsod a fát!

Édes gyümölcsét várva várod
S te mégis letörnéd a virágot?
Szegény virág gyorsan elszárad
S te bánkódnál majd, késő bánat,
Ne bántsod a fát!

Megtépett fának nincs virága,
Mint a vak, úgy néz a világba,
Oly bús a fa, a tördelt, tépett,
Mint anyád, ha elvesztene téged.
Szeresd a fát!

EÖTVÖS LORÁND

Anyámnak

Midőn feljött a hold s a csend beállta,
Terjedt fának tövében ültem én,
És képzetemben messze elrepültem.
Áldott anyám rólad emlékezém.

S a lantot is már-már kezembe vettem,
Hogy zengjek, ég áldását kérve rád,
Midőn a fa zúgni kezdett felettem,
S én elbámulva hallgatám szavát.

S a fa beszélt: „midőn ifjú koromban
Lesujta engem a bős fergeteg,
Anyád volt az, ki újra fölsegített;
Az ég hatalma áldja érte meg.”

És zengni kezdett a kicsiny madárka:
„Midőn megfogtak pajzán gyermekek,
Anyád volt az ki újra elbocsátott;
Az ég hatalma áldja érte meg.”

S, S a lepke, a virág minden mi érez,
Fejedre, óh anyám! áldást rebeg;
De egy, ki mindenét nyeré tetőled,
Nem tud szólni, csak hallgat gyermeked.

GÁRDONYI GÉZA

Az utolsó álom

Az Isten művész-keze évről évre
virágot sző a mezők szőnyegébe:
s minden fűszálnak szép virága nő.
Az ember: fűszál, a virág: nő.

Oh csak én éltem hosszú bő nyaramban
virágtalanul, árva egymagamban.
Körülöttem árva madárcák daloltak:
virágok, fűvek egymáshoz hajoltak.

S ím ősz jöttével mikor már a nap
nem küld virág-nyitó sugarakat,
mikor már a dér fehérlik a fákon,
megjelenik az én rég várt virágom!

Egy fehér szegfű: egy fehér leány.
És égi szemmel, némán néz reám.
És én is nézem mély szívdobogással,
álmot gyanító szent csodálkozással.

– Nekem nyíltál-e?
Felelj: – Neked:
Az Isten megszánt, – melléd ültetett.

TÓTH ÁRPÁD

Őszi kérdés

Jártál-e mostanában a csendes tarlón este,
Mikor csillaggal ékes a roppant, tiszta tér,
S nagy, lassú szekerek ballagnak haza, messze,
S róluk a szénaillat meghalni visszatér?

És fájt-e, amíg nézted a nyárfát révedezve,
Hogy reszket agg feje, az ezüstös fehér,
S hogy édes életednek újra egy éve veszve,
Mert viszi már Szeptember, a nagy szénásszekér?

S ültél-e elfáradva kemény, útmenti kőre,
Merőn bámulva vissza az elvakult időkbe
És feldöbbenve: jaj! ha most ledőlnél halva!

S eszméltél-e fel árván az éji hidegen,
Mikor a késő szellő, mint kósza, idegen
Eb, lábadozóhoz simult, s bús kezeidet nyalta?

REMÉNYIK SÁNDOR

Csak egymáshoz

Ha most, mikor oly érthetetlenül nehéz a szívem:
Valaki jönne és karonfogna szépen, szelíden –

Nem is karon, csak kézenfogna, mint árva gyermeket a másik
És sétálnánk napnyugtától a legelső csillagsugárig!

Valaki, akinek most nem volna gondja semmi másra,
Csak arra, hogy én szomjazom csendes-szavú vigasztalásra –

Aki jönne mellettem főlehajtva egy órácskát hallgatagon
S a hallgatása azt mondaná: panaszkodjék, én hallgatom.

Újat nem mondanék, tán inkább ezerszer elmondottakat,
De új volna így, ily zavartalan-ketten az esti ég alatt –

Egy óráig, amíg a csillag felragyog és reánsugároz:
Nem volna köze semmi máshoz, nem volna közöm semmi máshoz.

JUHÁSZ GYULA

Immortel

Én kedvesem, ha majd a hűvös ágyon
Némán heverve hallgatom szünetlen,
Hogy az eső kopog az őszi csendben
S hogy nő szívemből élő vad virágom,

Ha majd a hold halvány mosolya réved
Kísértetes estéken egy keresztre,
Mely nékem is nyugalmat hoz s az élet
Kínját megváltja: gondolj kedvesedre.

Ne arra, aki nem tudott e földön
Szeretni és gyűlölni, halni, élni,
Kinek a léte rabság, sírja börtön,

De arra, ki száll büszkén az égi
Szivárvány hídján boldogan dalolva
S nem hervadó rózsát fon homlokodra.

JUHÁSZ GYULA

Sursum corda!

A hegyre tartok. Sápadt glóriában
Ködökkel küzdve, már kihuny a nap,
Egyre gyorsabban suhannak az árnyak,
Az ösvény egyre magasabb.

S míg én előre tartok lankadatlan,
Csitulni kezd a távolok zaja,
Csak halk zsibongás zsong föl a magasba
És fönnt az is – harmónia!

És idefönn az élet nem is élet,
Csak végtelen sejtésű nyugalom,
A csillagok némán álmodva égnek,
Sötéten szunnyad a falomb.

S belémerülve a fénybe, a ködbe,
Örök Pán muzsikáját figyelem,
Kihuny szívemben minden gyöngye, törpe,
És föllobog a Végtelen!

REVICZKY GYULA

Miatyánk

Urunk, atyánk, az ég lakója,
A csillagoknak alkotója,
Ki fenntartod mindenütt a rendet:
Dicsőség a te nagy nevednek!

Az igazak, jók, akik élnek,
Mindenkor csak benned remélnek.
Te vagy az ő buzgó imájok
Óh, jöjjön el a te országod!

Erős vagy, jó vagy, bölcs, igaz vagy,
Belátásod mindent igazgat.
Adsz örömet, csapást, kegyelmet
A te akaratod legyen meg!

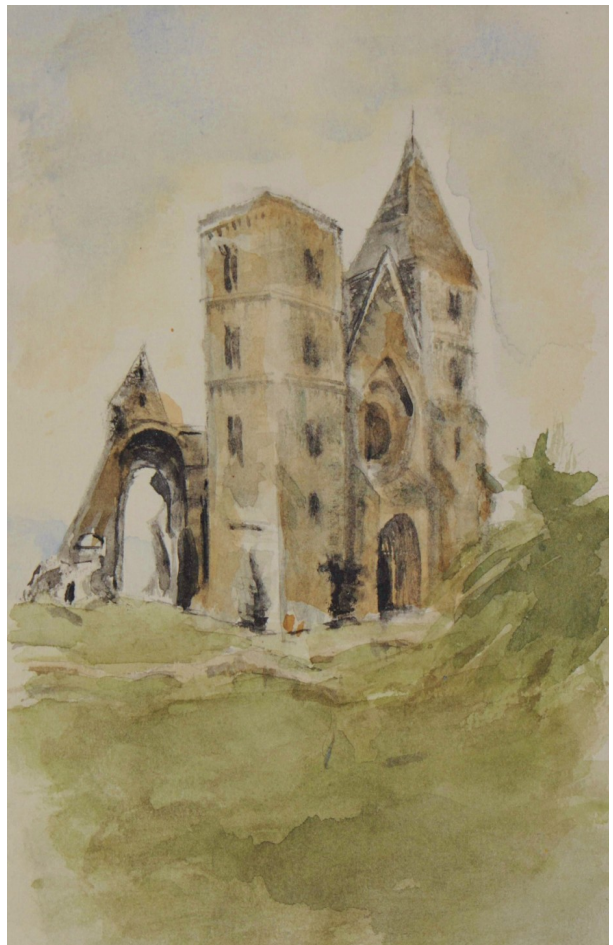
Panasz sosem jön ajakunkra;
Csak te ne hagyj soha magunkra.
S ki élni engedsz, add nekünk meg
Ma s mindennap a kenyérünket!

S ha büntől (hisz' gyöngék vagyunk mi!)
Nem bírunk néha szabadulni
Bár a fenyítés téged illet:
Bocsásd meg a mi vétkeinket!

S mivel gyöngék vagyunk a jóra,
Legyen hát vétkeink adója,
Hogy amidőn felebarátunk
Bánt, neki szívből megbocsássunk!

Száz fájdalomnak, száz veszélynek
Vakon megy itt a test s a lélek.
De mi fogjuk kerülni mindet,
Csak meg ne kísérts soha minket!

Miatyánk! büntess, hogyha kell, de
Taníts imára, türelemre
S ki örök égi dicsben állsz fenn:
Óh, ments meg a gonosztól! Ámen!

REVICZKY GYULA

Egyedül

Magány! Magány, téged szeretlek!
De csönded mégis fáj nekem,
Ha úgy magamban elmerengek
S végig tekintek éltelen,
Egy szó, mint kő, szívemre nehezül:
Egyedül, egyedül!

Azt hallom a zajos teremben:
Ezek közt senki sem szeret!
S hallom: nem ért itt senki engem!
Ha emberek közé megyek,
Szívem e hangtól sohse menekül:
Egyedül, egyedül!

Ott fészkel állandón szívembe'
Rossz álmával a bús magány,
S úgy megpanaszlok éjjelente
S kérde: nincs hát sehol tanyám?
S könnyre könny lassan szemembe gyűl
Egyedül, egyedül!

PETŐFI SÁNDOR

A felhők

Ha én madár volnék: örökké
A felhők közt szállonganék.
Ha festő volnék: egyebet sem,
Csupán felhőket festenék.

Úgy kedvelem én a felhőket!
Megüdvözlöm mindegyiket
Érkeztekor, s elmondom néki
Távoztakor: Isten veled.

Oh, nékem olyan jó barátim
E tarka égi vándorok.
Úgy ismernek már, hogy talán még
Azt is tudják, mit gondolok.

Oly sokszor néztem én őket, ha
Szép halkan szenderegtenek
A hajnal és az alkony keblén,
Mint ártatlan kis gyermekek

És néztem őket, hogyha jöttek
Mint haragos, vad férfiak,
Hogy a viharral, e zsarnokkal
Élet-halálra vívjanak.

És néztem, hogyha virrasztott a
Beteg ifjú, a holdvilág,
S ők halvány arccal ezt, miként hű
Lyánytestvérek, körülfogák.

Láttam már minden változásban,
Melyen csak általmentenek;
S akármikor s akárhogy látom,
Mindég egyformán tetszenek.

Miért vonzódok úgy hozzájuk?
Mert ők lelkemnek rokoni,
Mely mindig új s új alakot vált
S mégis folyvást az egykori.

Lehet még másban szinte hozzám
A felhőt hasonlítani:
Vannak neki, miként szememnek
Könyűi és villámai.

VAJDA JÁNOS

Nyári dél

Fejem fölött a nap, körültem
Oly csöndes, néma rengeteg,
Nem rezg a lomb; ha zöld nem volna,
Azt gondolnám: megdermedett.

Az erdő mintha hallgatózva
Elfojtaná lélegzetét:
Tán várja, vagy hallgatja éppen
A Teremtő rendeletét?

Vagy tán az Isten átölelte
Ezt a virágos csillagot,
S midőn szerelmét rálehelli:
Csupán szeme, a nap ragyog?

GYULAI PÁL

Nem vagy te legszebb...

Nem vagy te legszebb a világon,
Tán oly szép sem, mint képzelem,
De nékem érted szép az élet,
És boldogság a szerelem.

Mért lennél szebb, mért lennél legszebb?
Hisz akkor nem volnál enyém;
Csak szemed gyúlaszt, arcod bájol,
Csak tégedet szeretlek én.

A szép arc, mint tavasz virága,
Alig virul, hervadni kezd,
Csak egy szépség van, mely sírig tart,
Mit érzésünk másokra fest.

JÓZSEF ATTILA

Tavas van! Gyönyörű!

Tavas van, tavasz van, gyönyörű tavasz,
A vén Duna karcsú gőzökre gondol,
Tavas van! Hallod-e? Nézd, hogy karikázik
Mezei szagokkal a tavaszi szél.

Jaj, te, érzed-e? Szerető is kéne,
Friss, hóvirághúsú, kipirult suhanás.
Őzikém, mondanám, ölelj meg igazán!
Minden gyerek lelkes, jóízű kacagás!

Tavas van, gyönyörű! Jót rikkant az ég!
Mit beszélsz? Korai? Nem volt itt sose tél!
Pattantsd ki a szíved, elő a rügyekkel –
A mi tüdönkből száll ki a tavaszi szél!

GYULAI PÁL

Májusban

Az Isten ád tavaszt s ifjúságot,
Szívnek szerelmet és lombnak virágot:
Oh szép tavasz, szép ifjúság!
Hadd reszkessen szív és lomb örömében,
Hadd nyíljék rajtok szerelem, virág!

Hajnalsugár száll szívhez és virághoz
És aranyport és arany álmokat hoz,
Mosolygva nyílnak kelyheik,
A föld tavaszát, éltők ifjúságát
Egy hő sóhajban s könnyben érzik.

Szelíd holdfény enyhít borongó éjet,
És édes dallal édesebb csók ébred
Szellők vágyó fuvalmiban;
Elaludt rég, mi fáj, zajong és fáraszt,
Csak a szerelem éber boldogan.

Ne gúnyolódj', hogy a virág elhervad,
A szív érez csalódást és fájdalmat,
Bús, száraz ág lesz mindenik,
S csak gyászos hollók serege száll rájuk,
És vad szélvészek vívják, tördelik.

Csak mondhassák: virágoztam, szerettem
Hajnal-és holdfény ragyogott felettem,
Enyhültem csókon, harmaton,
S hulló levél közt, szélvészek zajában,
Tavasz szép napja, rólad álmodom.

TOMPA MIHÁLY

Nálad nélkül

Örömet nem nyújt az élet,
Csak tenálad, csak tevéled!
Mint buborék széjjelpattan,
Ha osztályos nem vagy abban!
Az ég és föld bús, kietlen,
S ami rá van rakva ékül:
A boldogság gyötrő álom
Lenne nékem nálad nélkül!

Ha szememnek könnyje csordul:
Elveszesz te bánatombul!
Megkönnyítet a keresztet,
Melyet a sors rám eresztett!
És lelkemre nyugalom száll,
Az étellel úgy kibékül,
De hánykódó, zivataros
Tenger lenne nálad nélkül!

Ne is hagyjuk el mi ketten
Soha egymást az életben!
S egymás hű karjába dölve
Menjünk el e temetőbe!
Mert nem lelnék üdvöt ott fenn,
S visszavágynék én az égből,
A sírban sem lenne nyugtom
Nálad nélkül, nálad nélkül!

DSIDA JENŐ

Szeretnék

Szeretnék:
kimenni messze, a víz partjára
s a lemenő nappal szembenézve
nekidőlni egy fának.

Hetenként többször.

A fejemet is hátravetve
hallgatni a halk szúnyogdongást,
meg a zsongó, csobogó vizet,
mikor beszél a Csenddel.

Úgy maradni,
míg feljönnek a csillagok
és simogató ezüst fényüket
fejemre hintik.

...Először egy napig maradni ott
azután két napig,
azután három napig,
azután mindig...

DSIDA JENŐ

Gyöngék imája

Jó uram, aki egyként letekintesz
bogárra, hegyre, völgyre,
virágra, fűre, szétmálló göröngyre,
Te tudod, hogy nem vagyok gonosz,
csak nagyon-nagyon gyöngé.

Mert pókháló és köd a szív,
selyemszöttes az álom,
pehelykönnyű és szinte-szinte semmi,
s én erőtlén kezem
még azt sem tudja Hozzádig emelni.

De azért vágyaim ne dobáld a sárba,
ami az Óceánnak
legdrágább, legkönnyesebb gyöngye!
Hiszen tudod, hogy nem vagyok gonosz,
csak gyöngé, nagyon gyöngé.

JUHÁSZ GYULA

De profundis

A mélyből jöttem. Vár rám a magas,
A diadalmas, a tűzsugaras.

A mélyből jöttem, az égbe török,
Vár rám az élet, a boldog, örök.

A mélyből jöttem. Ott minden sötét,
Ott örökölttem gyászok örökét.

A mélyből jöttem Ott fojtó a lég,
Mindig sötéten, egyedül valék.

A mélyből jöttem árván, szomorún,
Hogy átvergődjek az örök borún.

Hogy születésem gyászán győzve én,
Meghalni tudjak az élet hegyén!

REMÉNYIK SÁNDOR

Emberentúli kék

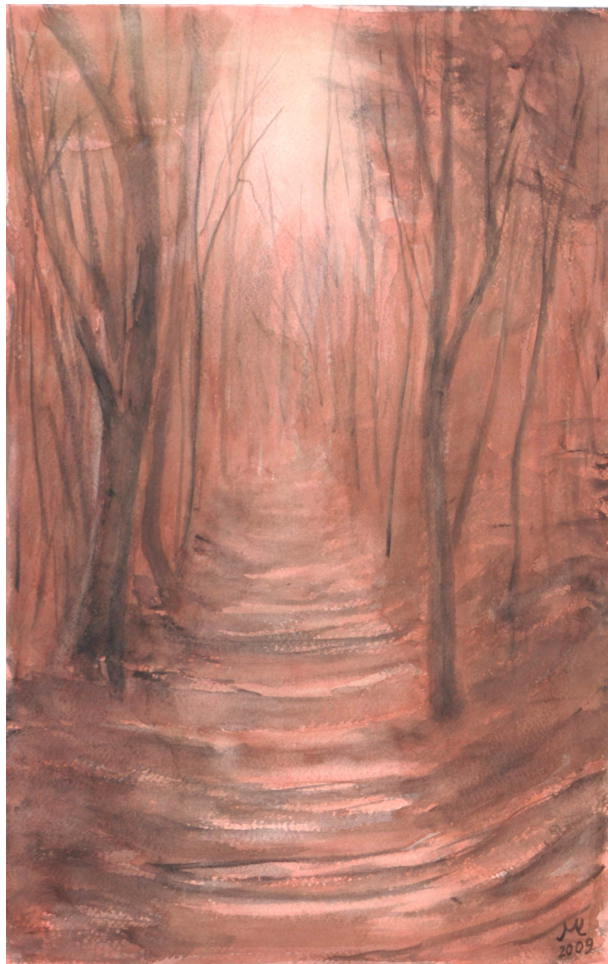
Oly kurta volt az élet.
Oly csonka volt a szépség.
Oly ritka volt a béke –
S minden fél-boldog percbe
Annyi fájdalom s félelem vegyült.
E szín-skálának kellene, legyen
Emberentúli kékje:
Valahol egy ős, hosszú és derült.
Ahonnan visszalátva
Szükségszerű minden gondunk, hibánk.
Fénylik felénk, értelme felfedetten –
De már többé nem tartozik reánk.

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

Mostan színes tintákról álmodom.

Mostan színes tintákról álmodom.

Legszebb a sárga. Sok-sok levelet
e tintával írnék egy kisleánynak,
egy kisleánynak, akit szeretek.
Krikszkrakszokat, japán betűket írnék,
s egy kacskaringós, kedves madarat.
És akarok még sok, más színű tintát,
bronzot, ezüstöt, zöldet, aranyat,
és kellene még sok száz és ezer,
és kellene aztán még millió:
tréfás- lila, bor-színű, néma-szürke,
szemérmes, szerelmes rikító,
és kellene szomorú-viola
és téglabarna és kék is, de halvány,
akár a színes kapuablak árnya
augusztusi délkor a kapualján.
És akarok még égő-pirosat,
vérszínűt, mint a mérges alkonyat,
és akkor írnék, mindig- mindig írnék.
Kékkel húgomnak, anyámnak arannyal:
arany- imát írnék az én anyámnak,
arany-tüzet, arany-szót, mint a hajnal.
És el nem unnám, egyre- egyre írnék
egy vén toronyba, szünes szüntelen
Oly boldog lennék, Istenem, boldog.
Kiszínezném vele az életem.

BABITS MIHÁLY

Alkonyi prológus

Itt van az alkony, jó takaró
a hegyek ormán lilul a hó
itt van az alkony, csitul a zaj:
elhallgat a fény és fölvilan a dal.

Villanj csodavillany, villanj csodanóta
ki fájsz a szívemben, ki tudja mióta?
Mióta daloltam, amióta lettem:
mert fájni születtem, ki dalra születtem
s még messzire zenghetsz mostoha dal,
megéri, megéri, aki fiatal.

A nappal, a láрма űzött a magányba,
hol senkise hallott, a pusztá homályba:
most itt van az alkony, most jer elő,
mint éji merénylő, titkos szerető:
mert kedves az alkony annak, aki lázad
és kedves az alkony annak, ki szeret:
elhagyni ilyenkor kicsábul, a házat
s nem tűrni az égnél lentebb födelet.
Az ég is ilyenkor kitakarózik
és emberi szemnek kirakja a kincsét;
A lélek az égbe fölakarózik,
mozgatja a szárnyát és rázza bilincsét.
Dal, éji merénylő, titkos szerető,
dal, mostoha lélek, most jer elő:
másnak csupa fátyol, neked csupa látás,
itt van az alkonyat, itt van az áldás.

KOMJÁTHY JENŐ

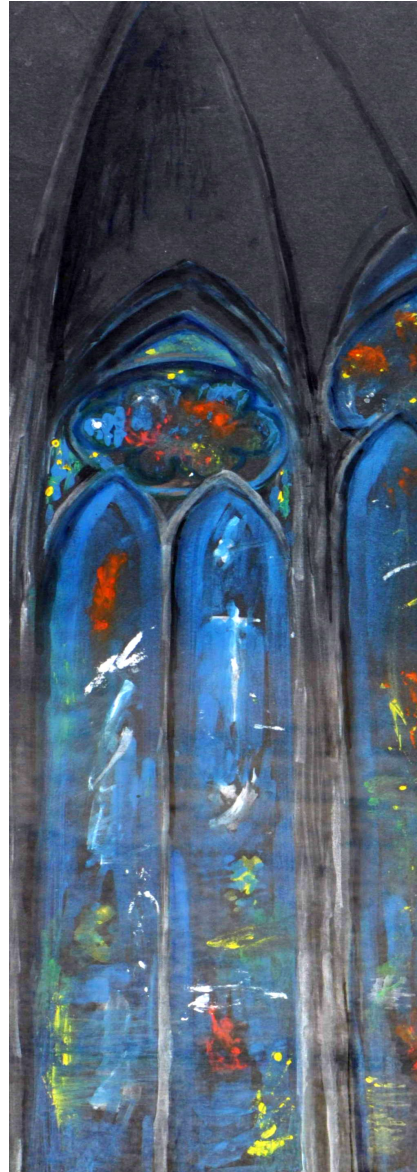
Anyámhoz

Beszélj anyám! Szavad a szív zenéje,
Szívedből szeretet s élet szakad;
Nappalodik a szenvedélyek éje,
Meleg sugárként ömlik szét szavad.
Buzdíts a jóra, ój a küzdelemben,
Szeretni, hinni ó, taníts meg engem!
Szívedbe Isten lelke költözött...
Áldott vagy te az asszonyok között!

Ragyogjon arcod és ne sírj miattam!
Bár most leverte és bús vagyok,
Lesz még idő – ne félj! – midőn dicsőség
Övedzi majd e büszke homlokot!
Te csak szeress, ne legyen semmi gondod,
Vigasz legyen szavad, bár feddve mondod
És drága könnyeiddel öntözöd...
Áldott vagy te az asszonyok között!

Tenszíved az, mi téged fölmagasztal,
Virágok nyílnak lábaid nyomán,
Termőrügyet bocsát a sziklapadmaly,
Amerre jársz, mint égi látomány:
S hol szebb világok tiszta üdve támad,
Te oda szállsz. Kivívtad koronádat,
Körötted minden fénybe öltözött...
Áldott vagy te az asszonyok között!

Üdvöz légy jó anyám! Malaszttal teljes
Szívedhez járul boldogan fiad.
Szívem remeg, mert üdvössége teljes
Szívem zokog, de az öröm miatt.
Ó, mert áldás nő az áldás helyén:
Áldott vagyok, méhed gyümölcse, én!
Várnak reánk nem ismert gyönyörök...
Áldott vagy te az asszonyok között!

ADY ENDRE

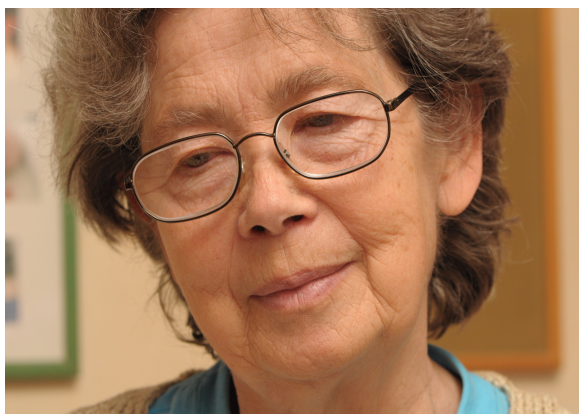
***Köszönöm, köszönöm,
köszönöm***

Napsugarak zúgása, amit hallok,
Számban nevednek jó íze van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, istenem, istenem,
Zavart lelkem tegnap mindent bevallott:
Te voltál mindig mindenben minden,
Boldog szimatolásaimban,
Gyöngéd simogatásaimban,
S éles, szomorú nézéseimben.
Ma köszönöm, hogy te voltál ott,
Hol éreztem az életemet,
S hol dőltek, épültek az oltárok.
Köszönöm az énértem vetett ágyat,
Köszönöm neked az első sírást,
Köszönöm törtszívű édesanyámat,
Fiatalságomat és bűneimet,
Köszönöm a kétséget, a hitet,
A csókot és a betegséget.
Köszönöm, hogy nem tartozom senkinek
Másnak, csupán mindenért néked.
Napsugarak zúgása, amit hallok,
Számban nevednek jó íze van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, istenem, istenem,
Könnyebb a lelkem, hogy most látván vallott,
Hogy te voltál élet, bú, csók, öröm
S hogy te leszel a halál, köszönöm.

Készült:
2013 márciusában

Készítette:
Info-Szponzor Kft.

Kedves olvasók!

Szeretettel ajánlom ezt a könyvet mindazoknak, akik a csendesebb élet kedvelői, szeretik a természetet, a versekben rejlő gondolatokat, az akvarelleket, és akik hiszik, hogy teremtett világunkért, a benne rejlő szépségekért, életünk minden pillanataért köszönettel tartozunk.

Ennek szellemében készült – akvarelljeimmel illusztrált – versválogatásom is.

Molnár Kati

ÁBRÁNYI EMIL

ADY ENDRE

ARANY JÁNOS

BABITS MIHÁLY

BENEDEK ELEK

BAJZA JÓZSEF

DSIDA JENŐ

EÖTVÖS LÓRÁND

GÁRDONYI GÉZA

GYULAI PÁL

JÓZSEF ATILA

JUHÁSZ GYULA

KAFFKA MARGIT

KISFALUDY ATALA

KOMJÁTHY JENŐ

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

KÖLCSEY FERENC

PETŐFI SÁNDOR

REMÉNYIK SÁNDOR

REVICZKY GYULA

TOMPA MIHÁLY

TÓTH ÁRPÁD

VAJDA JÁNOS

